

ACC. NR M. 13345: 1-3.

Landskap: Småland Upptecknare: Emeli Leander, Viskander
Härad: Albo Berättare: " " "
Socken: Skatelöv Berättarens yrke: Småbrukare
Uppteckningsår: 1954 Född år 1885 i Skatelöv

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Frivari och bröllop. s. 1-3.
(se M. 13998: 1-12.)

LUF 71

Skriv endast på denna sida

Festerna och bröllopet.

Luf. 71

1

De unga träffades vid kyrkan. De, som voro
läskamrater voro, som släkt eller de ville son sig
också. Fornor, född 1817, talade om att ungdomen vid
användning drog längdans genom hela byn:
Det gjordes kalas på en gård mitt i byn. Det var
de mest förmögna, som bjöd hela byns ungdom. Där
var även dryck öl brännvinsedan dansades hela natten.
Det är länge sedan, dessa former av nöjen äro länge
sen glömda. De "store" hade middagar med thy åtfölj-
ande ~~lud~~. En del gingo till tåget om kvällarna för att
träffas. Det hände förr, att de som önskade fria till
någon bättre dam kommo kösande med så fint skjuts
som möjligt. En affärsman kom till grannsocknen med
2 hästar och dröska med sjuvise. Frun lever än men är mycket
gammal. Det berodde väl på vars och ens uppfostran
och läggning, hvar livskamraten borde vara. Prostens
1) dottrar ha gift med sin fars adjunt. Storbondens

born ha sökt sig till hem, som varit likt det de
vurit upp i. Det hände alltså, att de stora gårdarna voro
släkt. Det finns ofta flera släktingar i varje by. Det
har väl inte varit lätt för de unga, fadern var ju gift-
man och det måste vara fyra vittnen sker det på om
^{var väl} var förlovingen ogiltig. De borde också kunna hushers
batches. De borde svara ja på till dem ställda frågor
och det utan tvivel, sedan tog de varandra i hand.
De gamle brukade tala om, att resa till staden för
att köpa gåvor. Det var vanligen en psalmbok
något smycke e. d. Hengiften var ju beroende på det
arv, som de båda unga kunde hoppas på av sina
föräldrar. Det vändes och syddes för att de unga de
skulle ha mycket i brudkistan. Hade de då pengar
i botten så var det ju bra. Har inte hört talar om de
omtalade hindren och andra upptåg, att ha böna-
mann har länge sedan varit ur modet. Han skul-
de ju hava en "blaggansbjörsta" som belöning för
att

han sökt sammanföra ett par unga. Ett sådant
plagg kunde ingen man ha på sig nu för tiden. Händt
varsskräet hade sina ungdomar. De var kvinnors velle
inte vara vid det "jordiska", som ju har tungt arbete.

De ha alltså gift sig med skräddare ö skomakare o. s.

Vid första lysningsdagen har ju fästmän gratulerats
med vackra saker silver, porstun, penningar och
annat. De som givet lysningsgåva blevo tyjndna
till bröllopet. De, som varo släkt och som varo
brudparets umgänge, likaså prästen och klockaren.
Förning var av bästa slaget vid bröllopet. Släktingar
na varo i ett rum för sig där brudparet varo.

Många seder som hinder och upptåg äro nog från
andra orter. Dans har varit vanligt, då det mest
varit de yngre, som ju varo brudparets väntets.

Efterkalas har varit vanligt. Det var en mycket
mat och dryck, som kunde bli över då det var druck-
ligt med mycket förning.